

[Aksel Larsen.]

omsorg for, at anklagede, i dette tilfælde Børge Houmann, ikke Wright, Thomsen & Kier, ikke blev dømt med urette, deltog justitsministeriets repræsentant i anklageskranken med iver i arbejdet på at besværliggøre sagens opklaring, og det er synd at sige, at domstolene, altså byretten og landsretten, i så henseende har opfyldt de forventninger, menigmand måtte have ret til at nære til disse den offentlige retfærdigheds repræsentanter.

Men hvad angår anklagemyndighedens behandling af Wright, Thomsen & Kier-sagen og spørgsmålet, om denne behandling foregik på normal og sagligt forsvarlig måde, er det trods alt ved forhandlingerne i byretten og Østre Landsret dokumenteret, at der er foregået særdeles grove unormaliteter, så grove, at nogle af dem endogså er blevet påtalt i domspræmisserne. Jeg skal kort og summarisk nævne de mest iøjnefaldende.

Den politimæssige efterforskningssag mod Wright, Thomsen & Kier blev indledet i 1945 ved skrivelse direkte fra justitsministeriet til Københavns politidirektør. Reglen er, at sagen så går til en politiadvokat, eventuelt til en statsadvokat, og at denne bestemmer efterforskningens gang, herunder spørgsmålet om revision og revisor. Det er normalt, at rigsadvokaten ikke har noget med dette at gøre, og at han ikke blander sig i det.

Men det gjorde rigsadvokat Pihl. Han forsøgte først at få daværende statsadvokat Madsen til at engagere revisor Bøytler som regnskabskonsulent i almindelighed ved alle værnemagersager og som en slags overrevisor. Da dette blev afslået, foranledigede han, at Bøytler fik revisionen overdraget i sagen Wright, Thomsen & Kier.

Rigsadvokaten foretog endvidere det, at han fik firmaet Wright, Thomsen & Kier til at stille et depositum, foreløbig på 50 000 kr., som sikkerhed for dækning af revisionsomkostningerne. Rigsadvokaten har påstået, endda overfor justitsministeriet, at dette er coutume i slige sager. Men sandheden er den stik modsatte, at tilfældet var aldeles enestående og slet ikke normalt.

Rigsadvokaten har forsøgt at forsvare sin optræden med, at sagen var kommet til ham fra oven, og at han derfor måtte beskæftige sig med den, men rigsadvokaten har i retten erkendt, at denne hans fremstilling var urigtig, og at han ikke har blandet sig i andre tilsvarende sager.

Rigsadvokaten har i strid med de gældende regler for udbetaling af forskud og i

strid med såvel daværende statsadvokat Carl Madsens som daværende politiadvokat Agdals opfattelse foranlediget udbetalt forskud til revisor Bøytler efter dennes ønske og uden dokumentation. Han har undskyldt sig med, at han ikke kendte reglerne for forskudsvis udbetaling af revisorhonorarer. Bortset fra, at spørgsmålet om udbetaling af forskud til revisor Bøytler slet ikke angik rigsadvokaten, men at denne selv blandede sig i det, så er, så vidt jeg ved, uvidenhed om loven ingen undskyldning for, at man overtræder den. Men det er muligt, at rigsadvokaten heller ikke ved dette. Rigsadvokaten har endogså foranlediget, at da revisor Bøytler forskudsmæssigt havde opspist de deponerede 50 000 kr., blev der af firmaet Wright, Thomsen & Kier stillet et yderligere depositum på 25 000 kr., som ikke indbetaltes i politiets kasse, men til firmaets sagfører, højes'eretssagfører Hasle, hos hvem hr. Bøytler kunne hæve efter behag. Landsretten karakteriserer i sine præmisser dette som en „i sig selv uheldig fremgangsmåde“, altså absolut ikke noget normalt eller sagligt forsvarligt.

Jeg skal her undlade en omtale af revisor Bøytlers optræden under sagen, den har jeg belyst i 1948, men kun bemærke, at han optrådte sådan, at prisdirektoratets embedsmænd kom i tvivl om, hvorvidt han var statsadvokatens eller Wright, Thomsen & Kiers medhjælper, samt at han i strid med de ham givne instrukser lod revisionsarbejdet udføre og revisionsberetningen affatte under medvirken af firmaets private sagførere og skatterådgivere Bang og Tveede, om hvilket forhold landsretten siger, at det „strider mod naturlige habilitetsregler“. Jeg må tilføje, at rigsadvokaten var bekendt hermed og i hvert fald indtil landsretsdømmen har forsvaret denne Bøytlers handle-måde, som altså ifølge landsretten „s rider mod naturlige habilitetsregler“.

Da rigsadvokaten havde indstillet til justitsministeriet, at sagen sluttedes uden tiltale, hvilken indstilling justitsministeriet godkendte, opstod spørgsmålet om de „deponerede“ 75 000 kr. Stik imod sandheden forklarede rigsadvokaten justitsministeren — det var hr. Elmquist —, at det i sådanne sager var coutume og normalt, at de deponerede penge ikke tilbagebetaltes til firmaet. Hvis pengene var blevet tilbagebetalt, skulle revisorregningerne have været kontrolleret efter de derom fastsatte regler, men noget sådant ville jo ikke ske, når det ikke var staten, der betalte. Efter modtagelsen af daværende suspenderede statsadvokat Carl Madsens klage i 1947 blev